

הרב יעקב ורהפטיג

רב קהילת צוה נוף

השתלת איברים

ראשי הפרקים:

הצגת הבעיה

א. האם יש חובה לסכן עצמו כדי להציל חברו?

ב. תרומת איברים ממת שלא ציוה כן בחייו.

ג. הצלת עצמו בממון חברו

ד. ניוול המת

ה. סברות נגד תרומת איברים

ו. בעית קביעת רגע המות.

ז. סיכום

הצגת הבעיה

עם התפתחות הרפואה, הידע והניסיון גדלו, וכיום אפשר להשתמש באיברים הנלקחים מאדם אחד בין בחייו ובין לאחר מותו, ולהשתילם בגוף אדם אחר, ועל ידי זה להצילו ממום חמור עד הצלת חייו בכלל.

תרומת כליה של אדם חי מצילה חיי אחר, בעוד התורם יכול לחיות לאורך ימים ושנים עם כליה אחת.

השתלת לב מאדם שנפטר, ריאות ועוד, מצילות חיי אחר, ועוד ועוד. השאלה הנשאלת היא, בתרומת איבר מחיים והן בתרומת איברים אחרים המות, האם תרומה שכזו אסורה? מותרת? או אולי מצווה? יש לדון בכמה נושאים כדי להגיע לתשובה ולהבין הדעות השונות בנושא.

א. האם יש חובה לסכן עצמו כדי להציל את חברו?

מצות עשה היא להציל את חברו:

הרמב"ם (הל' רוצח ושמירת הנפש א, הלכה ו):

אבל הרודף אחר חברו להרגו אפילו היה הרודף קטן הרי כל ישראל מצווין להציל הנרדף מיד הרודף ואפילו בנפשו של רודף. והיכול לעשות כן ואינו עושה עובר על ל"ת.

הלכה יד:

כל היכול להציל ולא הציל עובר על (ויקרא י"ט ט"ז) לא תעמוד על דם דעך, וכן הרואה את חברו טובע בים או ליסטים באים עליו או חיה רעה באה עליו ויכול להצילו הוא בעצמו או שישכור אחרים להצילו ולא הציל, או ששמע גוים או מוסרים מחשבים עליו רעה או טומנין לו פח ולא גלה אוזן חברו והודיעו, או שידע בגוי או באנס שהוא קובל על חברו ויכול לפייסו בגלל חברו ולהסיר מה שבלבו ולא פייסו, וכל כיוצא בדברים אלו, העושה אותם עובר על לא תעמוד על דם רעך.

והנה בירושלמי תרומות פרק ח [דף מה טור א] מסופר:

"רבי איסי איתציד בספסופה אמר רבי יונתן יכרך המת בסדינו אמ' רבי שמעון בן לקיש עד דאנא קטיל ואנא מיתקטיל אנא איזיל ומשיזיב ליה בחיילא אזל ופייסון ויהבוניה ליה..."

מדברי רבי שמעון בן לקיש שאמר "עד דאנא קטיל ואנא מתקטיל", דהיינו אלך ואלחם בלסטים ששבו את רבי איסי או אהרגו ואצילו או הם יהרגוני, דייק הג"מ והובא בב"י חו"מ סי' תכ"ו:

"וכתבו הגהות מיימונית (דפ' קושטא) עבר על לא תעמוד וכו' בירושלמי מסיק אפילו להכניס עצמו בספק סכנה חייב ע"כ ונראה שהטעם מפני שהלה ודאי והוא ספק: וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא (סנהדרין לז. במשנה)."

אמנם כבר העיר הסמ"ע סוסי' תכו' שהמחבר השמיט דין זה כיון שהפוסקים הר"ף הרמב"ם והרא"ש לא הביאו דין כזה. אך במנחת חינוך מצוה רל"ז כתב וז"ל: ולדידי גוף דינו של הגמ"י צ"ע, כיון דהוא רק לאו ואינו עושה מעשה כלל בהעברת הלאו, למה יתחייב להכניס עצמו בספק סכנה, הלא וחי בהם כתיב, ופק"נ דוחה הכל ואפילו ספק פק"נ, ואי משום פק"נ דאיך, זה דוקא בעושה מעשה, כמבואר בראשונים וכו' אך דבר זה מביא בשם ירושלמי וצריכין אנו לקבל באימה, מ"מ למעשה צ"ע עכ"ל.

בתלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף סב עמוד א:

"ורבי יוחנן, האי וחי אחיך עמך מאי עביד ליה? - מבעי ליה לכדתניא: שנים שהיו מהלכין בדרך, וביד אחד מהן קיתון של מים, אם שותין שניהם - מתים, ואם שותה אחד מהן - מגיע לישוב. דרש בן פטורא: מוטב שישתו שניהם וימותו, ואל יראה אחד מהם במיתתו של חברו. עד שבא רבי עקיבא ולימד: וחי אחיך עמך - חיך קודמים לחיי חברך".

ובאחרונים דנו במה מדובר, האם במקרה שאם אחד שותה הוא ודאי יחיה ואם שניהם ישתו ודאי ימותו, או שמחלוקתם על הצד שאם ישתו שניהם שמא ינצלו שניהם, בעוד אם אחד ישתה ודאי ינצל אך חברו ודאי ימות.

בשו"ת חוות יאיר סימן קמו כתב: [וגדולה מזו כתב בכ"מ ספ"א דהלכות רוצח ושמירת נפש בשם הירושלמי שמחויב לכנוס לספק נפשו להציל נפש חברו וש"ס דידן ב"מ ד' ס"ב נמי הכי משמע דדווקא התם שאם ישתו שניהם ימותו ודאי מש"כ בספק י"ל ישתו שניהם ולא ישתה הוא לבדו וימות חברו ודאי וא"כ מחויב לכנוס לספק נפשו אפילו בספק הצלה וצ"ע]

בעוד שהמהר"ם שיק לומד דנראה דזהו פלוגתא דר"ע וב"פ בב"מ ד' ס"ב, דב"פ אומר מוטב שימותו שניהם ואל יראה במיתת חברו היינו בגוונא דאיהו ספק וחבירו ודאי, ור"ע פליג ויליף מוחי אחיך עמך שחיך קודמין לחיי חברך, והלכתא כר"ע עיי"ש, וכן העמק שאלה שאילתא קמ"ז אות ד' כתב נמי לבאר דפליגי בהכי ר"ע וב"פ, וכן עוד תנאים דמביא שם, והכריע דהלכה כר"ע שאין להכנס לחשש ס"נ בשביל ודאי פ"נ [פקוח נפש] של חברו עיי"ש. (בשו"ת ציץ אליעזר חלק ט סימן מה) הרי שאין לאדם לסכן עצמו כדי להציל חיי חברו.

בשו"ת רדב"ז חלק ג סימן תרכז אלף גב) דן בשאלה דומה:

"שאלת ממני אודיעך דעתי על מה שראית כתוב אם אמר השלטון

לישראל הנח לי לקצץ איבר אחד שאינך מת ממנו או אמית ישראל חבירך. יש אומרים שחייב להניח לקצץ האיבר הואיל ואינו מת והראיה מדאמרין בע"ז חש בעיניו מותר לכוחלה בשבת ומפרש טעמא משום דשורייני דעינא בלבא תליא משמע הא איבר אחר לא והשתא יבוא הנדון מק"ו ומה שבת החמורה שאין איבר אחד דוחה אותה היא נדחית מפני פקוח נפש איבר אחד שנדחה מפני השבת אינו דין שתדחה מפני פקוח נפש ורצית לדעת אם יש לסמוך על טעם זה:

תשובה זו מדת חסידות אבל לדין יש תשובה מה לסכנת איבר דשבת שכן אונס דאתי משמיא ולפיכך אין סכנת איבר דוחה שבת אבל שיביא הוא האונס עליו מפני חבירו לא שמענו. ותו דילמא ע"י חתיכת איבר אעפ"י שאין הנשמה תלויה בו שמא יצא ממנו דם הרבה וימות ומאי חזית דדם חבירו סומק טפי דילמא דמא דידיה סומק טפי. ואני דאיתי אחד שמת ע"י שסרטו את אזנו שריטות דקות להוציא מהם דם ויצא כ"כ עד שמת והרי אין לך באדם איבר קל כאוזן וכ"ש אם יחתכו אותו. ותו דמה לשבת שכן הוא ואיבריו חייבין לשמור את השבת ואי לאו דאמר קרא וחי בהם ולא שימות בהם הוה אמינא אפילו על חולי שיש בו סכנה אין מחללין את השבת תאמר בחבירו שאינו מחוייב למסור עצמו על הצלתו אע"ג דחייב להצילו בממונו אבל לא בסכנת איבריו. ותו דאין עונשין מדין ק"ו ואין לך עונש גדול מזה שאתה אומר שיחתוך אחד מאיבריו מדין ק"ו והשתא ומה מלקות אין עונשין מדין ק"ו כ"ש חתיכת איבר. ותו דהתורה אמרה פצע תחת פצע כויה תחת כויה ואפ"ה חששו שמא ע"י הכויה ימות והתורה אמרה עין תחת עין ולא נפש ועין תחת עין ולכך אמרו שמשלם ממון והדבר ברור שיותר רחוק הוא שימות מן הכויה יותר מעל ידי חתיכת איבר ואפ"ה חיישין לה כ"ש בג"ד. תדע דסכנת איבר חמירא דהא התירו לחלל עליה את השבת בכל מלאכות שהם מדבריהם אפילו ע"י ישראל. ותו דכתיב דרכיה דרכי נועם וצריך שמשפטי תורתנו יהיו מסכימים אל השכל והסברא ואיך יעלה על דעתנו שיניח אדם לסמא את עינו או לחתוך את ידו או רגלו כדי שלא ימיתו את חבירו הלכך איני רואה טעם לדין זה אלא מדת חסידות ואשרי חלקו מי שיוכל לעמוד בזה ואם יש ספק סכנת נפשות הרי זה חסיד שוטה דספיקא דידיה עדיף מוודאי דחבריה. והנראה לע"ד כתבת:

אמנם בערוך השולחן חו"מ תרו' סעי' ד' כתב וז"ל: הפוסקים הביאו בשם ירושלמי דחייב אדם להכניס א"ע לספק סכנה כדי להציל חבירו והראשונים השמיטו זה מפני שבש"ס שלנו מוכח שאינו חייב להכניס א"ע ומיהו הכל לפי הענין ויש לשקול הענין בפלס ולא לשמור א"ע יותר מדאי.

בשור"ת ציץ אליעזר חלק ט סימן מה דן ג"כ בענין תרומת איבר מחיים, אם יש חיוב או מצוה כל שהיא לאדם בריא לנדב איבר מאיבריו בכדי לשתלו בגוף אדם מסוכן ולהצילו עי"כ ממיתה. ואם אין חיוב או מצוה בכך אם מותר עכ"פ לנדב בכזאת ולרופא לבצע זאת או שיש גם איסור על כך. וזו לשונו:

... "והן אפילו לנדב איבר כזה שהוצאתו ממנו אינו כרוך כלל בספק סכנה. ואילו דבר ההצלה היה כרוך רק בנדבתו של האדם הזה בלבד את האיבר שלו, אזי תהיה השאלה לא רק אם מותר לו לעשות זאת אלא אם גם החיוב עליו לעשות זאת לתת להוריד ולהוציא ממנו האיבר בכדי להציל עי"כ את חברו ממות בטוח, או שאינו מחויב בכך לא להכניס א"ע עבור כן בספק סכנה וגם לא להחסיר ממנו איבר אפילו אם הדבר לא יהא כרוך בספק סכנה כלל. וכמו"כ מקום הספק בזה הוא שאפילו אם נאמר שאדם מותר, או אפילו מחויב, להכניס א"ע לספק סכנה בכדי להציל חברו מודאי סכנה, אבל אולי זהו כשמיהת להצד שינצל לא יחסר ממנו דבר אבל לא כשבכל גוונא שהוא יחסיר ממנו עי"כ איבר מאיבריו.

(א) והנה בנוגע אם מחויב להכניס א"ע לספק סכנה כדי להציל חברו מסכנה ודאית, הבית יוסף בטור חו"מ סי' תכ"ו מביא בשם הגהות מיימונית שכתב בשם הירושלמי דמסיק אפילו להכניס עצמו בספק סכנה חייב. והב"י מסביר זאת דנראה שהטעם מפני שהלה ודאי והוא ספק וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

(ב) אע"פ שהב"י הביא זאת בסתמא כאילו אין חולק בדבר מכל מקום השמיט דין זה משלחנו הטהור. ועמד על כך הסמ"ע בחו"מ שם סי' תכ"ו סק"ב וכתב לתרץ די"ל כיון דהפוסקים הר"ף והרמב"ם והרא"ש והטור לא הביאו זה בפסקיהן מ"ה השמיטוהו ג"כ ע"ש. ויש להוסיף ע"ז דלפי מה שמבאר הב"ח בטור שם דברי הרמב"ם שכותב בלשון ויכול להצילו ישנה עוד הוכחה מלשונו זה של הרמב"ם דס"ל דדוקא בדאין ספק שיכול להצילו אבל אינו חייב להכניס עצמו בספק סכנה להצלת חברו עי"ש.

(ג) והערוך השלחן כותב בזה בחו"מ שם סעיף ד' וז"ל: הפוסקים הביאו בשם ירושלמי דחייב אדם להכניס א"ע לספק סכנה כדי להציל חברו והראשונים השמיטו זה מפני שבש"ס שלנו מוכח שאינו חייב להכניס א"ע ומיהו הכל לפי הענין ויש לשקול הענין בפלס ולא לשמור א"ע יותר מדאי עכ"ל... אלא ודאי דוקא מטרח ואגורי הוא דמחייב אבל לא להכניס נפשו בספק סכנה דכיון דאינו מחויב להכנס בודאי סכנה דחיי קודמין כדאיתא בב"מ ס"ב א"כ הוא בכלל וחי בהם וביומא פ"ה דרשינן וחי בהם ודאי ולא ספק

וכמו"כ כותב המהר"ם שיק לומר דנראה דזהו פלוגתא דר"ע וב"פ בב"מ ד' ס"ב, דב"פ אומר מוטב שימותו שניהם ואל יראה במיתת חברו היינו בגוונא דאיהו ספק וחבירו ודאי, ור"ע פליג ויליף מוחי אחיך עמך שחייך קודמין לחיי חברך, והלכתא כר"ע עיי"ש, ובנקודה זאת ראיתי שגם העמק שאלה שאילתא קמ"ז אות ד' כתב נמי לבאר דפליגי בהכי ר"ע וב"פ, וכן עוד תנאים דמביא שם, והכריע דהלכה כר"ע שאין להכנס לחשש ס"נ בשביל ודאי פ"נ [=פקוח נפש] של חברו עיי"ש.

...

(יב) ויתכן לומר, וקרוב הדבר לודאי שכן הדבר, שאפילו להגה"מ ודעימי' דסברי דיש לו לאדם ליכנס לס"נ [=לסכנת נפשות] כדי להציל חברו מסכנה ודאית. מ"מ יודו מיהת שאין לו לאדם לתת להוריד לו איבר מאיבריו בכדי להציל חברו, ואפילו אם היה הדבר תלוי רק בדידה, והחילוק בזה ברור דבלהכניס עצמו לספק סכנה סברי הני רבנן דאין לו לחוש לכך בהיות שהולך לעשות מצוה גדולה של הצלת נפש ויש לו על כן לבטוח בזה שלא יאונה לו כל רע ויצא שלם בגופו, אבל משא"כ בהורדת איבר הרי אין ספק בדבר שיחסר לו עי"כ האיבר, ועל כן גם הם יודו שאין זה דרכי נועם לחייב את האדם בכך, והכל כפי שמסביר בזה הרדב"ז (וגם כשמוציאים ממון להצלת חברו חייבו הפוסקים להחזיר זאת אח"כ למציל, יעו"ש ביד רמ"ה סנהדרין ומאירי ועוד. וכמה עמלו הבונים להתיר להציל עצמו בממון חברו גלל הטעם שניתן להשבה, יעוין מה שציינתי בזה לעיל סי' י"ז פ"ו אות ב' ע"ש. וכ"ז לא שייך בהחסרת איבר מחבירו שלא ניתן להשבה).

(יג) זאת תורת העולה. דבמקום שיש ודאי ספק פיקוח נפש יש להכריע שאסור לו לאדם לנדב איבר מאיבריו בכדי לשותלו בגופו של חברו ולהצילו עי"כ מסכנה ודאית, והעושה כן הר"ז חסיד שוטה, וישנו איפוא איסור על כך גם על הרופא המבצע שלא לסכן בקו"ע [=בקום ועשה] דמו של זה בכדי להציל דמו של חברו (ועל אחת כמה כשגם דבר ההצלה שקול בספק) דמאי חזית וכו', ואם יקרה אסון והאיש הזה ימות בגלל הוצאת האיבר ממנו נראה דדם יחשב לרופא שביצע זאת ודמו ידרש ממנו. ובמקום שאין ספק סכנה נשקפת לעין אזי אע"פ שאין כל חיוב ולא מצוה על שום אדם לנדב איבר כל שהוא מאיבריו כדי לשתלו בגופו של חברו ולהצילו עי"כ ממיתה, מ"מ המנדב זאת למדת חסידות יחשב לו זאת, ואם מנדב בלב שלם וגמור (עיין ב"ק ד' צ' ורמב"ם פ"ה מחובל ומזיק הי"א וטור וחור"מ סי' תכ"א סעיף י"ב) מותר לרופא לבצע זאת.

וכפי שאמרו לי הרופאים (כשהרצאתי לפניהם על נושא זה) הוצאת כליה וכדומה מהאיברים הפנימיים מאדם אע"פ שהוא בריא כרוך בסתמא בספק סכנה. ועל כן אין להתנדב על כך בסתמא ואין לרופא לבצע זאת, אא"כ סגל חבורה של רופאים מומחים יחליטו אחרי עיון מדוקדק שהדבר לא כרוך בספק סכנת נפש למנדב, וכולי האי ואולי להכרעה שהכרעתי בפנים דבמקום שיש ודאי ספק פיקוח נפש יש מקום לאיסור לאדם לנדב למטרה האמורה איבר מאיבריו. התחשבתי שיתכן שאם הנצרך לכך הוא ת"ח דאעפ"י שגם בכה"ג אין חיוב על מי שהוא למסור או לסכן נפשו עבורו אבל מצוה ועכ"פ רשות לסכן א"ע עבורו יש בזה, ועל כן בדומה למקרה שאירע שאשה רוצה להכניס א"ע לספק סכנה לנדב אחת מכליותיה להצלת בנה הלומד תורה שמחוסר ב' הכליות ל"ע, אפשר לומר דמותר לה לעשות זאת ואין כל איסור לסייע בכך ואולי יש עוד מצוה בזה. וחילי דידי ממה שראיתי בספר חסידים סימן תרצ"ח שכותב: שנים שיושבים ובקשו אויבים להרוג אחד מהם אם אחד תלמיד חכם והשני הדיוט מצוה להדיוט לומר הרגוני ולא חבירי כר' ראובן בן איצטרובלי שבקש שיהרגוהו ולא לר' עקיבא כי רבים היו צריכים לר"ע עיי"ש והובא זה גם בשיורי כנה"ג יר"ד סי' קנ"ז הגהב"י אות ל"ה, וכן במג"ע להיעב"ץ ז"ל באבן בוחן פנה א' אות ע"ח. ועוד זאת הוסיף לכתוב היעב"ץ שם באות פ"ה (עפ"י הס"ח הנ"ל) דביודע בבירור שחבירו ת"ח כשר וצדיק יותר ממנו (וכן בשביל אביו ורבו) רשאי למסור עצמו להריגה להצילו מרצון פשוט ומאהבה שאינה תלויה בדבר. וכמו"כ נטה להתיר כשהאב זקן וא"א לו לקיים עוד מצות פ"ו [=פריה ורביה] והבן אדם כשר לפחות אפי' אינו גדול כמוהו ולא ממלא מקומו, או שהוא ילד קטן שעדיין לא התנכר במעלליו עיי"ש, ויש עוד הרבה לעיין בזה להלכה. אך עכ"פ יש מקום ללמוד מזה להתיר על כגון דא כשהסכנה אינה ודאית, וכשהמדע הרפואי אומר שהדעה הנותנת היא ששניהם ישארו עיי"כ בחיים. לעומת זה לדברים שביארנו בפנים שאין כל חיוב על אדם לנדב איבר מאיבריו להצלת חבירו. יעוין במג"ע שם באבן בוחן פנה א' אות ס"ג שכותב נמי בכזאת שאין אדם מחויב להציל באחד מאיבריו את הנרדף מזולתו, ואפילו בזיוני דגופא לא מידחי, וכן מעיר גם מזה שהערתי בפנים דבסכנת איבר לפעמים יש בו סכנת כל הגוף ואע"פ שאינו מאיברים ראשיים המטריפים, וכמו"כ כותב דגם יסורין קשים ומרים נראה שא"צ לסבול בשביל הצלת חבירו דנגידא קשי ממותא וכמו שאין רשאין למסרו ליסורין בעלילה אם אינו חייב אפילו הן נהרגין אם לא יתנוהו, ק"ו שאין אדם חייב למסור עצמו ביד גוים

ליסורין בשביל הצלת חברו עיי"ש, ונלמד מזה בכל הדומה לזה. ופשוט".

ב. תרומת איברים ממת שלא צוה כן בחייו.

לכאורה לאמור לעיל, לדברי הרדב"ז והציץ אליעזר שאסור לאדם לסכן חייו לשם הצלת חברו, וכן אין עליו חובה לותר על איבר שאין זה דרכי נועם שיהיה בעל מום, נראה לכאורה שמצוה על אדם לתרום איברו לאחר מותו, שהרי אין כאן שום סכנה, ואף טענת אין זה דרכי נועם (אמנם להלן נדון בסברות אחרות שמא אין בדבר מצוה).

אלא שיש לדון האם מותר לקחת איברי מת שלא תרם איברו.

ג. הצלת עצמו בממון חברו.

לשם דיון בשאלה זו נדון בדין הצלה בממון חברו. אדם מצווה להציל חברו, אפי' בממונו בסנהדרין עג ע"א:

"גופא: מנין לרואה את חברו שהוא טובע בנהר או חיה גוררתו או לסטין באין עליו שהוא חייב להצילו תלמוד לומר לא תעמד על דם רעך. והא מהכא נפקא? מהתם נפקא: אבדת גופו מניין - תלמוד לומר והשבתו לו! - אי מהתם הוה אמינא: הני מילי - בנפשיה, אבל מיטרח ומיגר אגורי - אימא לא, קא משמע לך".

וכן פסק הרמב"ם הל' רוצח פ"א הי"ד:

"כל היכול להציל ולא הציל עובר עללא תעמוד על דם רעך, וכן הרואה את חברו טובע בים או ליסטים באים עליו או חיה רעה באה עליו ויכול להצילו הוא בעצמו או שישכור אחרים להצילו ולא הציל, או ששמע גוים או מוסרים מחשבים עליו רעה או טומנין לו פח ולא גלה אוזן חברו והודיעו, או שידע בגוי או באנס שהוא קובל על חברו ויכול לפייסו בגלל חברו ולהסיר מה שבלבו ולא פייסו, וכל כיוצא בדברים אלו, העושה אותם עובר על לא תעמוד על דם רעך".

אמנם כותב הרא"ש שנהדרין פ"ח סי' ב', שכל שיש למסוכן ממון אין צריך המציל צריך להוציא מממונו, ואם הוציא הוצאות, על הניצל לשלם לו הוצאותיו.

במסכת בבא קמא דף ס עמוד ב:

"רב הונא אמר: גדישים דשעורים דישאל הוה דהווי מטמרי פלשתים בהו, וקא מיבעיא ליה: מהו להציל עצמו בממון חברו? שלחו ליה: אסור להציל עצמו בממון חברו, אבל אתה מלך אתה, [ומלך] פורץ

לעשות לו דרך ואין מוחין בידו... ויתיצב בתוך החלקה ויצילה..."
 ופי' רש"י "ויצילה - שלא ישרפוה הואיל ואסור להציל את עצמו
 בממון חברו. "

הרי דסובר רש"י, שאסור לאדם להציל עצמו בממון חברו.
 אך בתוספות כתבו "מהו להציל עצמו בממון חברו - איבעיא ליה אי חייב
 לשלם כשהציל עצמו מפני פקוח נפש". ולשיטתם מותר לאדם להציל עצמו
 בממון חברו ע"מ לשלם.

בשו"ת הרשב"א חלק ד סימן יז:

"שאלת: במה שכתבתי אני בפ' הכונס צאן לדיר (ס' ע"א) על ההיא
 דאיבעיא להו התם: מהו להציל עצמו, בממון חברו? שאני כתבתי
 שם (א"ה: בחידושו על מס' בבא קמא ס') בשם התוס': דקא מבעיא
 ליה: אם חייב לשלם. וכתבתי עוד: ונראה שפשוט בעיניהם: שיכול,
 על מנת לשלם, ושלא מדעת הבעלים. ואתה קשיא לך: א"כ, למה
 שלחו לו: אסור? לשלחו ליה: מותר להציל על מנת. ועוד: דבהדיא
 אמרו שם (בבא קמא ס'): אע"פ שמשלם, נקרא רשע.

תשובה: מה שכתבתי נרא' לי שהוא פשוט, וקרוב אני לומר: שלא
 הייתי בכך צריך לכותבו, מרוב פשיטותו. שהרי אין לך דבר עומד בפני
 פקוח נפש, אלא אותן ג' המנויות. הגע עצמך: מי שהיה במדבר, ומת
 בצמא, ומצא קיתון מים של חברו, ימות ואל ישתה, ואפי' על מנת
 לשלם? והיאך נקרא זה גזלן, והבעלים חייבין ליתן לו חנם, ולהחיותו?
 עד שהיה בן פטור דורש במס' בבא מציעא (ס"ב ע"א): בשנים שהיו
 מהלכין בדרך, וביד אחד מהם קיתון של מים. אם שותין שניהם,
 מתים, ואם שותה אחד מהם, מגיע לישוב, מוטב שישתו שניהם,
 וימותו, ואל יראה אחד במית' חברו. וע"כ לא פליג ר"ע, אלא משום
 דכתיב: וחי אחיך עמך, חייך קודמין לחיי חבריך. הא שלא במקום
 חיותו, חייב. וא"כ, איזה גזל יש כאן, עד שנאמר בו: אע"פ שגזלה
 משלם, רשע הוא? אלא ודאי: להציל עצמו ע"מ לשלם, פשיטא. וכי
 לא שלחו ליה: מותר על מנת לשלם, מאי דפשיטא ליה ולא מבעיא
 ליה כלל, מאי לשלחו ליה? וההיא דקא אמרי: אע"פ שמשלם גזילה,
 רשע מיקרי, לאו המציל עצמו, קאי. אלא אאיך ללישנא דאמרי:
 דשלח להו: מהו ליטול גדישין של שעורין, ליתן לפני בהמתו, על מנת
 ליתן גדישין של עדשים? ועל זה שלחו לו: דאסור. דאין לו לקיחת
 ממון חברו שלא מדעתו, להציל ממונו, ואפי' על מנת לשלם. "

הרי דהרשב"א סובר כתוס', ומסביר הסברא. הרי בעל הממון חייב להציל
 חברו אף בממונו, וא"כ כשהוא לא נמצא מותר לנצרך לכך להציל עצמו בממון

חברו וישלם לו אח"כ, מדברים אלו משמע, דאם אין אדם חייב להציל אחר בממונו, אין היתר לזה שנצרך לכך, להציל עצמו בממון האחר.

כך העלה הערוך לנר בירחון "שומר ציון הנאמן" (חוברת ק"ו, קט"ז ועוד).

הוא הסתמך גם על ברייתא חיצונית שהובאה בשטמ"ק כתובות י"ט ע"א בשם הרמב"ן "שלשה דברים אין עומדים בפני פיקוח נפש ואלו הן ע"ג וג"ע וש"ד, רבי מאיר אומר אף הגזל".

וסובר הערוך לנר, ששאלת פיקוח נפש דוחה גזל נתונה במחלוקת תנאים, אמרואים וראשונים (שם בכתובות) וכן ס"ל לרש"י בבא קמא ס' ע"ב, ולדעתו רב הונא השואל בב"ק סובר כרב חסדא בכתובות (כאיכא דאמרי ברמב"ן שם) וע"כ אסר ניתוח מת אף לצורך פיקוח נפש.

וכן מביא במשפטי עוזיאל כך א':

"בהיותי בזה נזדמן לי לראות מ"ש בשערי ציון (שנה ה' חוברת ח' י"ב סי' מ"ד) הרה"ג אליעזר מאיר פרייל יצ"ו ואנהרינהו לעיינין ממ"ש במס' ב"ק (ס': קי"ז), שאסור להציל עצמו בממון חבירו ולדעת רש"י (שם) האי אסורא הוא אפילו על מנת לשלם לחברו הפסדו ובודאי שלדעתו אסור לנתח המת כדי להציל חולים אחרים ואפילו להתוס' והרא"ש והראב"ד דמפרשי התם שהאסור הוא כשאינו משלם מודו שבנתוח המת שלא נתן לתשלומים אסור".

הרי שאסור ליקח ממת איבר. אולם רבים חלקו על הערוך לנר האם במת שייך גזל או לאו, וסברו שאינו בעלים על גופו, ולא שייך כלפי המת לדון על גזל.

ד. ניוול המת

והנה ניוול המת, הוי איסור דאו', כדמוכח (מחולין י"א ע"ב), דקאמר שם:

"ר"כ אמר אתיא מהורג את הנפש, דאמר רחמנא קטלי', וליחוש דלמא טריפה הוה, אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא, וכי תימא דבדקינן ל', הא קא מינוול, וכי תימא משום איבוד נשמה דהאי נינוולי', וניחוש שמא במקום סייף נקב הוה "... שמע מינה, דניוול הוי איסור דאורייתא.

אך מצינו דיון בכמה מקומות, שבהם דנו שמא מותר ניוול המת במקרים מסויימים, כגון בחולין שם הרי מסקנת הגמ' שלצורך הצלת נפש, אין חוששים לניוול המת רק שם אין תועלת בניוול כיוון שאין הבדיקה ודאית.

ובבא בתרא דף קנד עמוד א:

"מעשה בבני ברק באחד שמכר בנכסי אביו ומת, ובאו בני משפחה וערערו לומר קטן היה בשעת מיתה, ובאו ושאלו את רבי עקיבא: מהו

לבודקו? אמר להם: אי אתם רשאים לנוולו; ועוד, סימנין עשוויין להשתנות לאחר מיתה".

כאן הביאה הגמ' שני תירוצים, לפי הראשון יוצא שאין רשאים לנוול המת, ולתירוץ השני ייתכן ומותר אך לא מהני בנידון דשם.

עכ"פ גם אם נאמר דאסור הרי מדובר בממונות, אך בנפשות י"ל דיודה כל שכן לפי התירוץ שמתיר אף לצורך כסף.

במסכת ערכין דף ז עמוד א:

"א"ר נחמן אמר שמואל: האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת, מביאין סכין ומקרעים את כריסה ומוציאין את הוולד. פשיטא, מאי עביד? מחתך בבשר הוא! אמר רבה: לא נצרכה, להביא סכין דרך רשות הרבים. ומאי קמשמע לן? דמספיקא מחללינן שבתא, תנינא: מי שנפלה עליו מפולת, ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק כנעני ספק ישראל - מפקחין עליו את הגל! מהו דתימא: התם הוא דהוה ליה חזקה דחיותא, אבל הכא דלא הוה ליה חזקה דחיותא מעיקרא אימא לא, קמ"ל".

הרי מפורש שמשום פקוח נפש אין חוששין לנוול המת.

בשו"ת נודע ביהודה תנינא יו"ד סימן רי בדיון על ניתוחי מתים הביא מקור למתירים וכן לאוסרים וסבר להתיר בהגבלה שהחולה לפנינו וכבר הביאו הפוסקים שהיום כשישנה נידות מהירה ותקשורת מיידית הרי נחשב המצב כל הזמן כיש חולה לפנינו...

"...והמתיר רצה ללמוד מחניטה שמצינו בתורה ביעקב ויוסף וחניטת מלכים במלכי ישראל ואם כי זה היה לכבודם גם זה כבוד המת להיות ריוח והצלה על ידו לצורך העולם. ועוד הביא ראיה מתשובת הרשב"א שהובא ביו"ד סימן שס"ג סעיף ב' בהגה"ה בראובן שצוה לבניו להוליכו למקום קברות אבותיו כו' שמותר ליתן סיד על הבשר למהר העיכול כו' הרי שמפני צורך שעה שצוה להוליכו לקברות אבותיו התיר הרשב"א לפנותו מקברו הראשון והתיר נתינת סיד עליו ק"ו כאן שהוא קודם הקבורה. ע"כ דברי המתיר:

ואלה דברי האוסר שהרי אמרו במס' ב"ב דף קנ"ה ע"א במעשה דבני ברק שאמר ר' עקיבא אי אתם רשאים לנוולו. והחכם המתיר השיב לו דשאני שם שבשביל ממון רצו לנוולו ולכן אמר להם ר"ע שאינן רשאים משא"כ כאן שהצורך הוא להצלת נפשות. כל זה הוא הויכוח שהיה שם בלונדון. ומעלתו דחה דברי שניהם בעניני ראיותיהם וכל דברי מעלתו בזה תורה הם ודברים הראוים למי שאמרם כי בודאי החניטה אינה בזיון כלל ואדרבה היא לכבודו וגם נתינת הסיד על

המת אינו ניוול ולא בזיון והאריכות בזה ללא צורך וכבר ביאר מעלתו כל הצורך בזה, ודברי האוסר ודאי אם היינו אומרים שיש כאן הצלת נפשות פשיטא שיפה השיב המתיר דבשביל מה שאסר ר"ע לצורך ממון אין ללמוד איסור לצורך נפשות. ומה שהשיב כבוד מעלתו על דברי האוסר ואמר ומטונך שממקום שרצה ללמוד איסור אדרבה משם מוכח היתר שהרי שם /ב"ב/ בדף קנ"ד ע"ב קאמר הש"ס ואלא אי אמרת לקוחות לינוול ולינוול כו' הרי מבואר דמשום פסידא דלקוחות לא משגחינן בניוול המת.

בשערי ציון הנ"ל סבר לחלק ולומר דמה שאמרו בערכין מקרעין את כרסה וכן (ב"ב) משום פסידא דלקוחות לנוול ולנוול, ובחולין משום אבוד נשמה דהאי ננוליה, שמוכח מזה להתיר נתוח המת כדי להציל נפש אחרים או ממנוס, היינו דוקא כשהמת עצמו הוא גורם הנזק, כגון מעוברת שמתה שהיא הגורמת מיתת הילד וכן ברוצח שנהרג מסבת ההרוג, ולקוחות הבאים מחמתו, ובאלה אמרינן שכיון שההיזק בא מחמתו ניחא ליה למת שיתנוול, אבל כל שלא בא מחמתו אסור לנוול.

אולם במשפטי עוזיאל דוחה חילוקו זה:

"ולע"ד נראה שאין לחלוק זה שום יסוד בתלמוד ואף לא שום בסיס הגיוני, ואיזו סברא היא זו לומר שאשה זו שמתה היא סבה למיתת עוברת, או שההרוג הוא סבה למיתת ההורג, ואדרבה ההורג הוא הסבה למיתת עצמו, והעובר הוא מת בהעדר רוח החיים ששאף בחיי אמו, וגם בקטן שמכר הלקוחות הפסידו אנפשייהו שלא בדקוהו בשעה שקנו ממנו, ואין מיתתו הפסדם."

לכאורה נראה שאת הראיה מערכין ניתן לדחות בקלות כיון ששם העובר חי אלא שאמו מסכנתו הרי שהיא רודפת אואו ועל כן אין לחוש לניוולה מה שאין כן לנוול מת שאינו גורם למצבו המסוכן של החולה אך עדיין ישנה ראייה מחולין ובבא בתרא.

וכותב שו"ת שואל ומשיב מהדורה א ח"א סימן רלא ד"ה ואעתיק כאן:

"אמנם ביאר הדבר דבאמת ניוול המת לא שייך רק אם עושין בחנם שלא לצורך ומכוון לנוולו אבל כאן אין עושין כדי לנוולו רק בשביל המעות ואין זה מיקרי ניוול וגם כאן אנשים הפתחין בשביל להתיר מכבל העיגון אין זה מתכוון לנוול רק כי אם לצורך מהרבני המופלג מוה' ארי' ליבוש נ"י גאטיסמאן במעשה שאירע שאיש אחד חולין דף י"א שאמרו וכי תימא בשביל איבד נשמה דהאי ניוולי ובשו"ת נוב"י מהד"ת חלק יר"ד סי' ר"י הקשה דאדרבה שם אם לא ניוולי יפטר הרוצח דאולי הרוג טריפה ולפי מ"ש אתי שפיר דכל שהתורה חסה על

איבד נפש מישראל אינו מקרי מנוול דאין עושין בשביל לבזותו רק בשביל איבד נשמה של זה ועכ"פ דזה ודאי דכל שעושין לצורך ענין גדול תקנות עגונה לא שייך ניוול ומ"ש מהר"פ שם דהכא יש ספק שמא לא ימצאו הסימנים לכן אי אפשר לנוולו. הנה כל שעושה בשביל שיבוא איזה תכלית לא מקרי ניוול ומ"ש דשייך משום חרדת הדין לפע"ד דכל שיש תקנה בכדי שתותר האשה לא משגיחין מפני חרדת הדין ואם כן אף דבשביל ממון אין לנוול בקרובים היינו דוקא בממון דניתן למחיה א"כ הקרובים מחייבים לוותר בשביל קרבתם אבל בשביל תקנת עגונה מותר מידי דהוי אלקוחות דאמרו אנן זוזי יהבני לנוול ולנוול."

וכן הוא במשפטי עוזיאל:

"אלא ודאי אסור הלנת המת הוי משום בזיון המת ולא שייך בזיון אלא במתכוין לבזותו אבל כל שאין כונת בזיון אלא שמעכבים לשם כבוד או אפילו לשם הנאת ממון אין זה בגדר בזיון וממילא אין כאן אסור מעיקרא אבל יש משום כבוד המת שחייבים בו יורשיו מדין מכבדו בחייו ומכבדו במותו ומכל שכן כשנהנים מירושתו ובמקום שיש לאחרים תועלת ממון או נפשות אין בכלל זה מכבדו אחרי מותו ואין בזה נוול המת".

וכן נפסק ב שולחן ערוך יורה דעה סימן שנו סעיף א:

"אסור להלין המת, אלא אם כן הלינו לכבודו, להביא לו ארון ותכריכין או מקוננות, או כדי שיבאו קרובים או להשמיע עיירות".

ה. סברות נוספות, לדיון בתרומת איברים.

1. במשפטי עוזיאל י" כ"ט. הביא מי שרצה לטעון שמשום כבוד האומה יש להתיר ניתוחי מתים, אך במשפטי עוזיאל דוחהו בחריפות:

"אולם מ"ש הרה"ג יצ"ו דמשום כבוד ישראל שלא יאמרו העמים העם הזה מיקל ראשו בתקון העולם ואינו חושש לתועלת הבריות, צורכי החיים, אולי כבוד האומה דוחה נוול המתים. אני אומר דלא שמיע לי כלומר לא סבירא לי דאין זה כבוד אלא קלון ודומיא דהכי אמרו סהדי שקרי אאוגריהו זילי וכל כבוד ישראל הוא בתורתו ומצותיו שבהם הבדילנו מכל העמים וקדשנו במצותיו ואסור להעלות על הדעת שכדי להתכבד בעיני העמים נתיר אפילו מצוה קלה ומנהג מסורתי של היהדות. ומה שאמרו גדול כבוד הבריות שדוחה לא תעשה שבתורה ושדוחים אסור דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרם בע"פ וכדומה, היינו היכא שבאים לחלוק כבוד לעצמנו או לאחרים שאנו חייבים

בכבודם. אבל לומר שאנו מתבזים באסור תורה ושאנו צריכים לבטלם מפני הכבוד זהו חלול כבוד התורה והמצוה ונותן יד לעקור אסורי תורה, משום שלא יאמרו העמים שאנו עם נבדל ונפרד מחזיק בנושנות וכדומה וישתקע דבר זה ולא יאמר".

2. בשו"ת ציץ אליעזר חלק יג סימן צא הביא סברא רוחנית לאיסור:

"ואם כן מהנהו טעמא, עליונים למעלה. יש להמנע גם מהתרמת כליות, ובנימוק נוסף, דמי יודע עוד מה תהיינה הכליות יועצות בגופו של השני [ואותו הדבר גם בשתילת - עינים - מי יודע למה יתורו העינים בגופו של השני] ויהיו נזקפים על התורם - המת שבגרמתו בא זה. וברור שאין חילוק בין אם תורם תמורת כסף לבין אם מנדב, בהיות ואינו מצווה על כך, וישנם ממילא תוצאות - מזרות האמורות".

דברים אלו לא מובנים כ"כ, וכי האיבר הוא הגורם או דעת האדם ועל כן אין לחוש.

3. יש שרצו לומר, שהוצאת איבר מהמת עלולה להביא החלשת האמונה בהשארת הנפש. ובמשפטי עוזיאל דוחה דברים אלו בחריפות.

ו. בעיית קביעת רגע המוות.

בשו"ת אגרות משה חלק יו"ד ב סימן קעד חשש ללקיחת איבר מהנפטר עוד לפני רגע פטירתו כמוגדר ע"י ההלכה וזו לשונו:

"...כי שתילת הלב שהתחילו הרופאים לעשות בזמן האחרון הוא רציחת שתי נפשות ממש, שהורגין בידים את מי שלקחו ממנו הלב כי עדיין הוא חי לא רק ע"פ דיני התורה שנמסר לנו חשיבות מיתה, אלא אף לדברי הרופאים שיש מהם שמגידים האמת אומרים שעדיין הוא חי, אבל מצד רשעותם אין חוששים לחיות זה שלו שהוא רק חיי שעה ואף חיי ימים. וגם הורגים בידים מחיים ממש של הרבה שנים ולפעמים אף עשרות בשנים את החולה במחלת הלב, כי ידוע שהרבה חולי הלב מאריכין הרבה ימים ושנים, ובזה שנוטלין ממנו לבו ומשתילים בו לב של איש אחר הא כולם מתו בזמן קצר רובן בזמן של שעות, וקצתם מתו בימים מועטים, ואף האחד שבאפריקא שעדיין אף שעברו ערך ששה חדשים הוא חי, כבר הסכימו לפ"מ ששמעתי שא"א לו לחיות. ופלא אף על המלכויות שבכל המדינות שמניחין לרופאים הרשעים לרצוח שתי נפשות בכל פעם מאחר שרואין כבר שאף אחד אינו חי מזה היה להם לענוש אותם כרוצחים גמורים כי אף שהסכימו החולים הרי הוא בטעות מצד הסתת הרופאים הרשעים, וגם בלא זה אין הסכמתם כלום שאין אדם רשאי להרוג אף את עצמו".

וכן חשש בשו"ת ציץ אליעזר חלק יג סימן צא ד"ה חוץ מזה...:

"חוץ מזה. לדעת, לפי התיאורים, ולפי חילוקי הדיעות בין ההלכה לבין הרפואה שבימינו מתי שיש לקבוע בדיוק את המות, וביותר לאור האנדרלמוסיא שמכניסים בזה המכשירים שיחברו לגופו אשר משאירים אותו ע"כ בחיים ע"י הנשמה והזרמת הדם באופן מלאכותי (יעוין לעיל סימן פ"ט תיאור ארוך בזה עיי"ש היטב ותבין האוביקטיביות הרבה שצריכים לכן כדי להבין במצבים). וגם לרבות חרדת הרופאים המטפלים להצליח במלאכתם מלאכת - השתילה, לא ימלט כמעט שלא יכשלו בזדון או בשגגה לגרום באיזה צורה שהיא ע"י טיפולם לקיצור החיים של זה התורם, ולו לרגעים תבחננו, ושע"ז הוא שאמרו ז"ל בההיא דשבת, דהמעצים עם יציאת הנפש הרי זה שופך דמים משל לנר שכבה והולכת אדם מניח אצבעו עליה מיד כבתה. ויפה מבאר בשו"ת מנחת יצחק שם בסי' ז' אותיות י"א - ט"ו (מדי דברו בנוגע להשתלת לב), דבמקרב אף חיי שעה הוי בכלל שפיכת דמים ודאי ולא הותר אף משום הצלת נפש אחרת אף דיהיה בזה ודאי הצלה עיי"ש. ודון מינה ומינה. ואין להאריך יותר. והנני בכבוד רב ובברכה מרובה אליעזר יהודה וולדינברג".

בשו"ת חתם סופר חלק ב (י"ד) סימן שלח דן בקביעת רגע המות וסבר שאין לנטות מדברי חז"ל שתלוהו בנשימה וזו לשונו:

"ונחזי אנו הנה בלי ספק כשאמרה התורה כי יהי באיש חטא משפט מות והומת וכו' לא תלין וכו' כי קבור תקברנו והעובר על זה בשום מת עובר על עשה ול"ת ע"כ אז נמסר לנו שיעור מיתה אולי הי' אז מסורת מבעלי טבעיים הראשונים אעפ"י שנשכח מרופאי זמנינו ועליהם סמכו חז"ל בהרבה ענינים מעניני התורה כמבואר פר"ע פ"ה ע"א וסמכו אקרא לא תסיג גבול ריעך אשר גבלו ראשונים או אם לא היה להם מסורת מהטבעיים ע"כ קבל מרע"ה השיעור מהל"מ =מהלכה למשה מסיני= או שסמכו עצמן אקרא כל אשר רוח חיים באפו דהכל תלוי בנשימת האף וכמבואר ביומא פ"ה ע"א ופסקו רמב"ם וטוש"ע."

אולם הרב שלמה זלמן אוריבך זצ"ל סבר שיש לדון לפי הידע והפרקטיקה הרפואית בימינו וכתב בשו"ת מנחת שלמה תנינא (ב - ג) סימן פו:

"אולם בעיקר דברי החת"ס נלענ"ד דכמו שלענין הדין דעובר בן ח' הרי הוא כאבן ואין מחללין עליו את השבת, ודאי שהדין נשתנה בזמננו וחלילה לפסוק כן, וכפי ששמעתי גם עובר אשר יודעים ברור שהוא רק בן ה' או ו' חדשים וגם אין לו עדיין צפרנים ושערות אפי"ה יכול

להשאר חי ע"י אינקאבאטאר, ועל כרחק שרק בזמן חז"ל נתנו לו דין אבן מפני שלא נודע אז היאך להחיותו, משא"כ בזמננו. [מסופקני בעגל שיודעים ברור שלא כלו חדשיו אשר לפי ההלכה דינו כנפל דלא מהני ליה שחיטה, מה דינו אם החזירוהו ע"י אינקאבאטאר אם מותר באכילה לאחר ח' ימים או לא, ואכמ"ל בזה]. וכן אנו מוצאים לענין ההורג את הטרפה דמבואר ברמב"ם פ"ב מרוצח ה"ד שלא תלוי בדיני טרפות של בהמה אשר זה ענין של איסור והיתר אלא תלוי בהחלטת הרופאים אם יש תעלה למכתו או לא, וממילא ברור דדינו של הורג טרפה משתנה לפי הזמן ותלוי בהתפתחות מדע הרפואה, כך גם נלענ"ד ברור דבזמננו אי אפשר להחליט על אדם שכבר מת אלא ע"פ ההמצאות היותר חדישות שקובעות הגבול בין חיים למות, וחלילה לסמוך בזמננו רק על הסימנים של נשימה וכדומה משאר הבדיקות ולפסוק בנפלה מפולת על אדם בשבת שאם פסקה נשימתו וגם חדל הלב מלדפוק שיניחוהו תחת האבנים ולא לחלל עליו את השבת, או למהר ח"ו ולקבור אדם אשר אין רוח חיים באפיו, בו בזמן שאנו יודעים דרכי הצלה ע"י הנשמה מפה אל פה וכדומה, ולכן כל אותו הזמן שלפי מדע הרפואה יש עדיין ספק שאפשר להחיותו ולהחזיר חיותו הרי זה חשיב כספק עילוף".

בענין זה של קביעת רגע המות נחלקו הפוסקים ומטעם הרבנות הראשית לישראל מזמנם של הרה"ג שפירא שליט"א והראשל"צ אליהו שליט"א נקבעו נהלים מסודרים.

ענין זה של פגיעה יזומה בגופו של האדם אפילו לאחר פטירתו מרתיעה מאד עד שמצינו התבטאויות קצת תמוהות בפוסקים כך כותב הציץ אליעזר:

"...וברור בעיני ששום אחד מהרבנים והתלמידי חכמים שכתבו להתיר בזה בזמנינו, לא יהא מוכן לקיים את האם אתה עושה כן ולא יהא מוכן לתרום אחד מאיבריו לשם מטרה זאת אפילו אם ידע נאמנה שישתמשו בו רק עבור הצלת חולה מסוכן. אלא הוא זה, מפני שההכרה העמוקה של האדם מישראל המאמין [ומושרש עמוק באמונתו] היא, דכשם שלאחר המות הרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה, כך גזירת הצו האלקי בזה כי גם הגוף בשלימותו יקוים בו, כי ישוב העפר על הארץ כשהיה. ולא להתחכם להחזיר לתחיה חלקים ממנו, ויהיה הנימוק מה שיהיה".

ובצורה אחרת כותב במנחת יצחק כקביעה בלא שום ראיה ועוד יש לומר בזה כדברי הרדב"ז בתשובה שם, וז"ל:

ותו דכתיב דרכי דרכי נועם, וצריך שמשפטי תורתנו יהיו מסכימים

אל השכל והסברא, ואיך יעלה על דעתנו, שיניח אדם לסמא את עינו או לחתוך את ידו או רגלו כדי שלא ימיתו את חבירו, הלכך איני רואה טעם לדין זה עכ"ל, וכ"ז שייך אף בנתוח מת, ומכ"ש לחתוך איברו, לצורך חי, אף בחולה לפנינו, כי איך יעלה על הדעת לעשות כן, אם מת גדול הדור, או נשיא שבישראל, ואם הי' מצוה, גם אצלם שייך מצוה, ואם ל"ה מצוה אצלם, גם באיש פשוט ל"ש מצוה, דהתורה ניתן לכל, אלא עכ"ח דל"ש מצוה בכה"ג"

אולם נראים יותר דבריו הנחרצים של המשפטי עוזיאל:

"מסקנא: על יסוד כל האמור ומדובר נלע"ד להתיר נתוח גוף המת לשם לימוד רפואה, ואין בזה משום נוול ולא מציל עצמו בממון חברו ולא אסור הנאה. ואין היתר זה נוהג אלא כשעושים נתוח זה דוקא לשם לימוד ובלי שום תשלום שכר לקרובים או אפילו לעצמו. אבל אסור בהחלט לקרוביו לקבל שום הנאה חמרית מבלעדי הלימוד זה ואין לך נוול גדול מזה של סחורה בגוף המת, ואפילו האדם בעצמו אינו רשאי למכור את גופו לנתוח אחר מותו לפי שנתוח זה הבא ע"י מכירה הוא נוול ובזיון לגוף המת שהוא בזיון דכולהו חי, ואין שומעים לו, ואין צריך לומר לקרוביו.

במקום שמוותר לנתח המת לצורך לימוד משום פקד"נ צריך שנתוח זה יעשה בכבוד דהראוי ולא בזלזול וקלות ראש, וצריך גם להזהר שאחרי הנתוח יושב המת למקום קבורתו בכבוד הראוי ושלא ישאר ממנו שום חלק אפילו היותר קטן בלי קבורה, שהרי גם במקום שמוותר לפנות. המת צריך ליטול עמו תפוסתו (עיין נזיר ס"ב ב"ב ק' א') משום מוהל היוצא ממנו שהוא בגופו של מת. ואין צריך לומר לדבר שהוא חלק עצמי מגופו."

אמנם יש לציין שכתב שם בתשובה: "את זה כתבתי להלכה ולא למעשה."

ז. סיכום

על פי האמור לעיל נראה שיש מצוה גדולה בתרומת איברים אחר מיתה לשם הצלת נפשות, ובתנאי שיעשה על פי הנחיות הלכתיות.

ועל כן מומלץ לכל אחד לחתום על כרטיס "אדי" לתרומת איברים עם ציון על פי פקוח רבני כפי בקשת המשפחה. ו"בלע המות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים, ויקיצו זירננו שוכני עפר."